

Kondor Katalin: Év végi ima – hív?knek

2023 december 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Krisztus születésének ünnepére készül?dik a világ keresztény embere, de nincs béke az olajfák alatt. Meg más fák alatt sincsen...

Évek óta zsigereinkben érezzük, valami nincs rendben a világgal. Felkavarodott minden – bocsánat, felkavarták –, az észszer?ség, a jóság, a belátás és szeretet-hiánya gyötör bennünket. Dúl a háború sokfelé, mert kell a fegyver, amit, ha már megvan, használni is muszáj mindenáron. A népek akaratát önnön sorsuk irányítására eltiporja a mindennél hatalmasabb nagyúr, a MAMMON. A pénz, amelynek mértékét nem ismer? birtokosai „nem tudják, mit cselekszenek”, s az emberek, a napi világpolitika játékszereiként egyre csak verg?dnek, sorsukba zártan, sokan szikrányi remény nélkül. Cselekvési lehet?ségünk kevés és valahogy mintha a bátorsága is fogyóban lenne az emberiségnek ahhoz, hogy változtatni akarjon a sorsán. Van annak már tán öt éve is, amikor Advent idején, a Szabadító eljövételére várva valami megszólalt bennem, és úgy éreztem, írásba kell foglalni egy imát. Egy könyörög? levelet a Teremt?höz. Elküldtem az egyik nagybeteg barátomnak, aki feltette az internetre, állítólag azóta is ott köröz valahol a világhálón. Úgy gondoltam, néhány apróbb változtatást végrehajtva, hiszen Magyarországgal sok jó történt az utóbbi években, önökkel is megismertetem, hátha szívesen veszi az, aki hisz az ima erejében:

Beteg a világ, bizony, Uram, nagybeteg. Sokan látják ezt, csak nem tudják, mit tegyünk, Uram. Én sohasem írtam neked levelet. Mert már gyermekkoromban úgy gondoltam, nekem a kérés nagy szégyen, pedig akkor még nem ismerhettem Nagy László gyönyör? versét. Most írok és kérek. Talán sokak nevében, és alázattal. Ne büntess bennünket többé, Uram! Nézd el nekünk, hogy mi folyton csak várunk, ráadásul nem Rád, a Te eljöveteledre, hanem bizony a sült galambra, arra, hogy a dolgok maguktól rendez?djének. Végtelen a mi Adventünk, Uram, és hitetlen. Nem bízunk már a magunk méltóságában, reményvesztettek vagyunk és ostobák. Olyanok szavának hiszünk, akiknek nincs egy igaz gondolatuk sem. Pedig egy vátesz, Karinthy Frigyes már rég megmondta: „Gyalázatos hazugok megrontották a szavak becsületét.” Kérlek tehát, Uram, hogy ebben a félelemre és megfélemlítésre alapított világrendben szállást találjon a jó az emberek szomorú szívében. Tudom, hogy érdemtelenek vagyunk szeretetedre, mégis könyörületért esengek. Gyújts világosságot bennünk, és adj bátorságot nekünk. Mondd, hogy kergessük el a kufárokat. Segíts nekünk kimondani, hogy elég volt. Adj er?t, hogy meg?rizhessük nemzetünket, hogy békében építközhesünk, ne csak mi, hanem minden jóakarátú ember a világon. Most az egyszer nem leszek szerény, Uram! Sokat kívánok. Adj hitet, hogy lehetséges és érdemes embernek lenni, s hogy az életnek értelme és célja van. S ne haragudj ránk azért sem, hogy kirekesztettünk téged Európából. Legalábbis a Nagy Átverés Globális Uniójából. Megvagy Te enélkül is, tudom, csak mi nem vagyunk meg nélküled. Rád vár a világ, Uram, csak nem tudja, mert ostoba. Bocsátsd ezt meg neki. S bocsáss meg nekünk, szegény magyaroknak is azért, hogy van itt néhány millió múltját, örökségét, kultúráját veszített vagy megtagadott ember, aki egy kilátástalan, lelketlen világot akar hagyni utódaira. Tudod, nekünk most legnagyobb ellenségünk a gyöngeségünk, ne haragudj ezért se. Van ennek is oka, de nem magyarázkodom.

Adj tehát karácsonyi ajándékot nekünk, de ne satnya vágyainkat nézd, hanem hozz méltó életet. Mint az általam nagyon tisztelt Wass Albert írja: „A látszat csal, Isten ma is a régi./Te hagyta?d ?t el te és a többiek, /s amíg vissza nem zárandokoltok hozzá,/s a múlt hibáit le nem töröltek:/magyar földön nem lesz új Magyarország./gaz és szemét nem terem Nemzetet!/S a gy?löletet nem mossa le semmi,/csak az összetartó igaz szeretet!”

Nos, elnézést azoktól, akik már ismerték ezt az imát a jó pár évvel ezel?tt megjelent írásaimból. Most, újra olvasva a szöveget, némi keser?séggel állapíthatjuk meg, hogy nem sok minden változott a világban. A múlt hibáinak jelent?s része velünk maradt. Most is rendre el-, és felhangzanak gy?löletbeszédék, történelmi (többnyire fájdalmas) ünnepeinket rendre meggyalázzák, s az ez ellen tiltakozókat ítélik el. Országunk politikai elitjének egy része naponta árulja el és árusítja ki hazánkat, hol a diktatúra, hol a demokrácia alattomos demagógiájával. Még mindig nem számít b?nnek a „hazudtunk reggel, éjjel meg este” vallomás. Mint ahogy az sem, hogy jótékony homály borul mindmáig a rendszerváltásnak nevezett id?szak mindent, még a földet is kiárúsító és ellopó felel?sök tetteire. Épp úgy, mint a bankok rafinált trükkjeire, melyekkel emberek százait-ezreit juttatták koldusbotra. Nem sorolom, pedig volna mit, de elég csak annyi, hogy néhány hazánkba küldött helytartó naponta érezteti velünk alattvalói mivoltunkat, és oktat ki bennünket arról, hogyan is kellene élni és viselkedni, kikkel kellene barátságot kötni.

Mi pedig várakozunk. Nem baj, van nekünk olyan közmondásunk is, miszerint „a türelem rózsát terem”. Várunk tehát, reménykedve, imádkozva. Történjék bármi, fenekedjenek a világot újra felosztani akarók, mi nem mozdulunk. A mi hitünk pedig – méltóztassék ezt mindenkinek tudomásul venni – ajándék számunkra. Melyet nem befolyásolnak holmi földhözragadt napi események.

Kondor Katalin

A szerz? újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló
